

Rapport

Datum: 22 augustus 2007
Rapportnummer: 2007/176

Klacht

1. Verzoeker klaagt erover dat een medewerkster van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland op 5 maart 2003 heeft geweigerd zijn aangifte op te nemen vanwege de (financiële) aard van de aangifte en verzoeker direct heeft gewezen op een civielrechtelijke procedure.
2. Verzoeker klaagt er tevens over dat na herhaaldelijk aandringen van zijn kant zijn aangifte pas op 19 september 2003 is opgenomen.
3. Verzoeker klaagt er voorts over dat op 19 september 2003, door het ontbreken van kennis op financieel strafrechtelijk gebied bij een met naam bekende politieambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, zijn aangifte onvolledig is opgenomen. Verzoeker klaagt er in dit verband met name over dat in de aangifte is opgenomen dat er slechts één verdachte zou zijn, terwijl verzoeker meermalen had aangegeven dat het om twee verdachten ging.
4. Verzoeker klaagt er verder over dat pas op 24 februari 2004 door een politieambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland aangifte ten aanzien van de tweede verdachte is opgenomen.
5. Verzoeker klaagt erover dat hij nog geen antwoord heeft gehad op zijn brief van 17 maart 2005 aan de Commissie voor de Politieklachten Amsterdam-Amstelland waarin hij vraagt of de politie aansprakelijk kan worden gesteld voor de door verzoeker geleden schade.

Beoordeling

Op 11 augustus 2006 diende S. BV een verzoekschrift in bij de Nationale ombudsman. De heer H. is eigenaar en tevens directeur van S. BV. Indien hierna wordt gesproken over verzoeker wordt hier mede mee bedoeld de heer H.

Algemeen

1. Op 5 maart 2003 kwam verzoeker erachter dat een in zijn bedrijf werkzame medewerker B. zich schuldig maakte aan het plegen van verduistering en/of valsheid in geschrift. Deze medewerker zou zijn geholpen door een derde, te weten de heer V. Op dezelfde dag ging verzoeker naar het politiebureau om hiervan aangifte te doen. De daar dienstdoende politieambtenaar weigerde volgens verzoeker echter om de aangifte op te nemen met de mededeling dat de zaak een civielrechtelijke kwestie betrof. Na lang aandringen lukte het volgens verzoeker uiteindelijk om in september 2003 aangifte te doen. Deze aangifte werd echter in klad opgenomen en richtte zich alleen tegen B. Omdat B. in oktober 2003 overleed seponeerde de politie de aangifte van verzoeker. Verzoeker was het hier niet

mee eens omdat er naast B. ook nog sprake was van verdachte V. Uiteindelijk deed verzoeker op 24 februari 2004 aangifte tegen V. Op 17 juni 2004 werd de aangifte tegen V. door het Openbaar Ministerie geseponneerd wegens gebrek aan bewijs. Verzoeker was het niet eens met de gang van zaken rond het doen van zijn aangiften en diende een klacht in bij het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland.

2. De klachtenadviescommissie van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland gaf de korpsbeheerder op 25 mei 2005 het advies om de klachten van verzoeker over het niet (direct) opnemen van de aangiften en het onvolledig opnemen van de aangifte op 19 september 2003 ongegrond te verklaren. De korpsbeheerder liet bij beslissing van 11 augustus 2005 weten zich met dat advies te kunnen verenigen; hij verklaarde verzoekers klachten ongegrond. Volgens de korpsbeheerder had de politieambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland behoorlijk gehandeld door de aangifte onder voorbehoud op te nemen, nu hij zich nader wilde laten informeren door een ter zake deskundige collega.

3. Verzoeker kon zich niet vinden in de beslissing van de korpsbeheerder en wendde zich bij brief van 11 augustus 2006 tot de Nationale ombudsman. Verzoeker klaagde er over dat de korpsbeheerder zijn klachten ongegrond had verklaard. Voorts klaagde verzoeker erover dat hij nog geen antwoord had ontvangen op zijn brief van 17 maart 2005 aan de Commissie voor de Politieklachten Amsterdam-Amstelland.

Verzoeker verzocht de Nationale ombudsman een onderzoek in te stellen.

I. Ten aanzien van het niet opnemen van een aangifte op 5 maart 2003 en ten aanzien van het pas op 19 september 2003 opnemen van deze aangifte

Tijdens het onderzoek is duidelijk geworden dat er op 19 september 2003 geen aangifte is opgenomen. De Nationale ombudsman verwijst in dit verband naar de bevindingen onder II. De Nationale ombudsman verstaat de tweede klacht van verzoeker dan ook zo dat verzoeker erover klaagt dat er tot aan het overlijden van verdachte B. in oktober 2003 geen aangifte is opgenomen.

Bevindingen

1. Gelet op de onderlinge samenhang van de klachten 1 en 2 ziet de Nationale ombudsman aanleiding om deze klachten gelijktijdig te behandelen.

2. Verzoeker klaagt erover dat een medewerkster van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland op 5 maart 2003 heeft geweigerd zijn aangifte op te nemen. Voorts klaagt verzoeker erover dat er tot aan het overlijden van verdachte B. geen aangifte is opgenomen.

3. Verzoeker bracht naar voren dat hij op 5 maart 2003 - onmiddellijk nadat hij had ontdekt dat B. en V. zich schuldig hadden gemaakt aan verduistering, dan wel valsheid in geschrift - naar het politiebureau aan de Lineausstraat te Amsterdam was gegaan voor het doen van aangifte. Een politieambtenaar aldaar deelde hem echter mede dat de politie op dit gebied geen kennis van zaken had en dat de zaak een civielrechtelijke kwestie was, aldus verzoeker. Volgens verzoeker nam hij vanaf 5 maart 2003 tot aan 19 september 2003 verschillende malen telefonisch contact met de politie op teneinde te bewerkstelligen dat de aangifte toch zou worden opgenomen. Ook bezocht verzoeker in die periode meerdere malen het bureau om aangifte te doen. Uiteindelijk werd de aangifte pas op 19 september 2003 opgenomen, aldus verzoeker.

4. Ter onderbouwing van de stelling van verzoeker dat hij in de periode van 5 maart 2003 tot aan 19 september 2003 meerdere malen had gebeld met de politie en ook het politiebureau had bezocht, legde verzoeker een logboek over. Uit dit logboek blijkt dat verzoeker in de genoemde periode drie keer heeft gebeld met de politie en twee keer op het bureau is geweest met het verzoek zijn aangifte op te nemen.

5. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten geen oordeel te kunnen geven over de klacht dat op 5 maart 2003 de aangifte van verzoeker niet was opgenomen. Hij verwees hierbij naar de brief van inspecteur Ha. van 23 november 2006. Inspecteur Ha. deelde in deze brief mee dat het niet meer te achterhalen was of verzoeker op 5 maart 2003 aan de balie is verschenen voor het doen van aangifte. Wel liet hij weten dat er in die periode een afspraak met verzoeker is gemaakt voor het doen van aangifte. Het is alleen niet duidelijk of en zo ja wanneer deze afspraak stond gepland, aldus inspecteur Ha. Ook was niet meer te achterhalen - indien verzoeker al op 5 maart 2003 aan de balie is verschenen - welke politieambtenaar hem toen te woord stond. Het betreft hier namelijk een balie van een wijkteam die veelvuldig werd bezet door jonge politie collega's in opleiding, aldus inspecteur Ha. Ten slotte liet inspecteur Ha. weten dat het politiesysteem Xpol geen aangifte kon traceren die was opgemaakt op 19 september 2003. Wel is uit het systeem gebleken dat verzoeker begin september 2003 aan het bureau is verschenen voor het doen van aangifte. Verzoeker is toen te woord gestaan door politieambtenaar A. De aangifte is echter niet opgenomen, er is slechts een afspraak gemaakt voor het doen van de aangifte op een later moment, aldus inspecteur Ha.

6. Politieambtenaar A. verklaarde tegenover een medewerkster van de Nationale ombudsman onder meer het volgende:

"Op 1 september 2003 heb ik de heer H. te woord gestaan. Er was een afspraak met de heer H. gemaakt dat hij op die dag aangifte zou komen doen van verduistering. Dit stond in het aangifteboek van de recherche. Dat ik met de heer H. heb gesproken is in X-pol geregistreerd. Het klopt dat er die dag geen aangifte is opgenomen. De reden hiervoor was dat de heer H. mij overlaadde met informatie. Ook had hij een dik dossier bij zich met allerlei facturen. Ik was niet deskundig op dit gebied. Ik heb aan de heer H. voorgesteld om

ruggespraak over de zaak te houden en op een later tijdstip contact met hem op te nemen. De heer H. stemde hiermee in. Ik heb daarop aantekeningen gemaakt van hetgeen de heer H. mij vertelde. (...) Op 1 september 2003 is er dus geen officiële aangifte opgenomen. De heer H. heeft ook niets ondertekend. Het dossier dat de heer H. bij zich had heeft hij niet overgelegd. Ik kan mij voorts nog herinneren dat de heer H. niet tegen mij heeft gezegd dat hij al vanaf maart bezig was met het doen van aangifte. (...) De heer H. heeft inderdaad weer contact opgenomen, maar ik heb hem niet meer gesproken. Ik vermoed dat een collega hem te woord heeft gestaan en dat hij of zij vervolgens de aangifte heeft opgenomen. Ik begrijp nu dat dit niet goed is gegaan. Het is gebruikelijk dat collega's zaken overnemen."

7. Politieambtenaar S. verklaarde tegenover een medewerkster van de Nationale ombudsman onder meer het volgende:

"Ik heb een aangifteformulier opgemaakt, maar niet helemaal volledig ingevuld omdat ik onvoldoende kennis van zaken had. Tijdens het opnemen van de aangifte ben ik ook een paar keer weggelopen om te overleggen. Ik heb met de parketsecretaris overlegd die bij ons op het bureau aanwezig was. Ik heb tegen de heer H. gezegd dat ik zijn zaak moest overleggen en dat de aangifte op een later tijdstip zou worden opgenomen en uitgewerkt. De heer H. vond dit goed, hij uitte hierover geen twijfels. Ik heb de zaak toen overgedragen aan mijn teamleider, de heer Z.. Ook heb ik de ordner die de heer H. mij gaf overgedragen aan de heer Z. Ik weet niet meer of ik meneer H. in september 2003 of december 2003 heb gesproken."

8. In een door de politie overgelegde verklaring van - de inmiddels overleden - politieambtenaar Z. staat onder meer het volgende te lezen:

"Het was bij mij ook gebruikelijk als iemand een aangifte opnam en om een of andere reden deze niet (op dat moment) werd opgenomen de collega dan zelf met de aangever een nieuwe afspraak maakte op een dag dat hij of zij aanwezig was."

9. In een door de politie overgelegde ongedateerde rapportmutatie, waarin als rapporteur politieambtenaar G. staat vermeld, staat onder meer dat verzoeker op het bureau verscheen vanwege een fraude/verduistering/valsheid in geschrift. Als tijdstip kennisname staat de datum 1 september 2003 vermeld. Gelet op de omvang van de zaak is de zaak verwezen naar politieambtenaar G. Daarnaast staat vermeld dat verzoeker al eerder op het bureau is geweest en dat hem toen verteld is dat de zaak een civiele kwestie betrof.

10. In een door de politie overgelegd journaal dat is geopend op 3 september 2003 door politieambtenaar G. staat te lezen dat politieambtenaar G. op 3 september 2003 een e-mailbericht van politieambtenaar A. heeft ingelezen over de zaak van verzoeker. Politieambtenaar G. geeft de tip om de aangifte simpel te houden. Vervolgens staat in het journaal te lezen dat er op 15 december 2003 een aangifte zou worden opgenomen. Deze

aangifte is volgens het journaal echter niet uitgedraaid en meegegeven aan verzoeker nu verdachte B. was overleden.

11. Verzoeker liet in een nadere reactie weten dat hij niet op 1 september 2003 aan het bureau was geweest en dat hij toen ook niet had gesproken met de voor hem onbekende politieambtenaar A. Voor het overige bleef verzoeker bij zijn eerder ingenomen standpunt.

Beoordeling

12. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit beginsel is onder meer uitgewerkt in de artikelen 161 en 163 van het Wetboek van Strafvordering (Sv). Artikel 161 Sv geeft een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. In artikel 163 Sv is hierop aansluitend geregeld dat opsporingsambtenaren verplicht zijn om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen (zie Achtergrond, onder I.).

13. Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven. Wanneer bij de politie aangifte wordt gedaan, mag van haar worden verwacht dat zij deze aangifte opneemt op het moment dat deze wordt gedaan. Voor zover de feitelijke mogelijkheid of de relevante kennis over een bepaald delict daartoe op dat moment, objectief bezien, ontbreekt, dient degene die aangifte wenst te doen daartoe zo spoedig mogelijk alsnog de gelegenheid te krijgen.

Twijfel bij de betrokken politieambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Voor betrokkene staat dan, in het geval van een besluit tot niet-vervolging, de mogelijkheid open van beklag bij het gerechtshof, ingevolge artikel 12 Sv. Een uitzondering op het voorgaande kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit. Wanneer de politie die opvatting heeft, behoort zij in beginsel de ruimte te hebben om daarvan blijk te geven. Te allen tijde moet zij echter voorkomen dat in zo'n geval haar opvatting de inzet wordt van een discussie met de persoon die aangifte wenst te doen. Dat is ook in het belang van de geloofwaardigheid van de politie.

De Nationale ombudsman acht in beginsel weinig ruimte aanwezig voor een uitzondering op de verplichting om aangifte op te nemen omdat daarmee aan het Openbaar Ministerie, de voor opsporing verantwoordelijke instantie, de gelegenheid wordt ontnomen te beoordelen of er ter zake strafvervolging moet worden ingesteld.

14. Gelet op het tijdsverloop in deze zaak kunnen de betrokken politieambtenaren zich bepaalde gebeurtenissen niet meer herinneren, hetgeen de Nationale ombudsman begrijpelijk acht. Hierdoor is het echter niet meer mogelijk om volstrekte duidelijkheid omtrent bepaalde gebeurtenissen te verkrijgen. Verzoeker heeft wel een logboek bijgehouden van zijn contacten met de politie, maar ook dit logboek wordt op een bepaald punt gemotiveerd weerlegd door de politie. Zo acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat verzoeker begin september 2003 aan het bureau is verschenen en gesproken heeft met politieambtenaar A, nu politieambtenaar A. hier een gedetailleerde verklaring over heeft afgelegd welke wordt ondersteund door een mutatie in het dag- en nachtrapport.

15. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman is uit het onderzoek voldoende aannemelijk geworden dat verzoeker in de periode vanaf 5 maart 2003 tot aan het overlijden van verdachte B. in oktober 2003 meermalen geprobeerd heeft aangifte te doen van verduistering cq valsheid in geschrifte. Dit blijkt zowel uit het door verzoeker overgelegde logboek, als uit de door de politie overgelegde mutaties uit de dag- en nachtrapporten. Hoewel het niet is vast te stellen of een betrokken politieambtenaar op 5 maart 2003 daadwerkelijk geweigerd heeft om de aangifte van verzoeker op te nemen, staat het naar het oordeel van de Nationale ombudsman wel vast dat er in het geheel geen aangifte tegen verdachte B. is opgenomen, ondanks het feit dat verzoeker hier meerdere malen om heeft verzocht.

Uit de verklaringen van de politieambtenaren A. en S. blijkt dat de beide politieambtenaren geen aangifte van verzoeker hebben opgenomen omdat zij zichzelf ter zake niet voldoende kundig achtten. Alvorens een aangifte van verzoeker op te nemen wilden zij eerst met een financieel rechercheur overleg plegen over hoe zij dit het beste konden aanpakken. De Nationale ombudsman acht het niet onjuist dat gelet op de financiële - en wellicht daardoor complexe - aard van de aangifte de beide politieambtenaren eerst advies wilden inwinnen over hoe zij het beste de aangifte konden opnemen. Dit komt immers de kwaliteit van de aangifte ten goede. Het had echter op de weg van de politieambtenaren gelegen om - nadat zij hadden aangegeven dat zij advies wilden inwinnen over de aangifte van verzoeker - meteen een nieuwe afspraak met verzoeker te maken om op een later moment zijn aangifte op te nemen. Dit is echter niet gebeurd. Daarbij merkt de Nationale ombudsman op dat het hem heeft verbaasd dat er zoveel verschillende politieambtenaren betrokken zijn geweest bij het opnemen van de aangifte van verzoeker, terwijl het volgens de verklaring van politieambtenaar Z. toch gebruikelijk is dat één politieambtenaar verantwoordelijk is voor het opnemen, dan wel afhandelen van een aangifte.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat door het niet opnemen van de aangifte van verzoeker de politie in strijd heeft gehandeld met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het onvolledig opnemen van een aangifte op 19 september 2003

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er voorts over dat op 19 september 2003, door het ontbreken van kennis op financieel strafrechtelijk gebied bij een met naam bekende politieambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, zijn aangifte onvolledig is opgenomen. Verzoeker klaagt er in dit verband met name over dat in de aangifte is opgenomen dat er slechts één verdachte zou zijn, terwijl verzoeker meermalen had aangegeven dat het om twee verdachten ging.

2. Verzoeker bracht in dit verband naar voren dat politieambtenaar S. op 19 september 2003 een aangifte van hem opnam. Verzoeker voegde hieraan toe dat deze aangifte echter in concept was opgenomen en nooit door hem was ondertekend. Het proces-verbaalnummer van deze aangifte zou later weer zijn gebruikt bij het opnemen van de officiële aangifte op 24 februari 2004.

3. De korpsbeheerder verwees in zijn reactie allereerst naar de brief van inspecteur Ha. van 23 november 2006, waarin inspecteur Ha schrijft dat er in het politiesysteem Xpol geen aangifte te traceren is die op 19 september 2003 is opgemaakt. Voorts liet de korpsbeheerder op 27 april 2007 weten dat politieambtenaar A. had verklaard dat hij verzoeker begin september 2003 heeft gesproken. Verzoeker wilde toen aangifte doen. Politieambtenaar A. verklaarde dat hij een aantal notities had gemaakt en dat hij de zaak vervolgens aan politieambtenaar G. had voorgelegd. Voorts verklaarde politieambtenaar S. dat zij geen definitieve aangifte heeft opgenomen.

De korpsbeheerder achtte het dan ook gelet op het feit dat er geen aangifte van 19 september 2003 in het systeem te vinden is, alsmede gelet op de verklaringen van de betrokken ambtenaren, niet aannemelijk dat er op 19 september 2003 een aangifte is opgenomen.

4. Politieambtenaar S. verklaarde - zoals hiervoor al weergegeven - tegenover een medewerkster van de Nationale ombudsman onder meer het volgende

"Ik heb een aangifteformulier opgemaakt, maar niet helemaal volledig ingevuld omdat ik onvoldoende kennis van zaken had. Tijdens het opnemen van de aangifte ben ik ook een paar keer weggelopen om te overleggen. Ik heb met de parketsecretaris overlegd die bij ons op het bureau aanwezig was. Ik heb tegen de heer H. gezegd dat ik zijn zaak moest overleggen en dat de aangifte op een later tijdstip zou worden opgenomen en uitgewerkt."

Beoordeling

5. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van mening dat gelet op de verklaringen van de betrokken ambtenaren, de verklaring van verzoeker, alsmede gelet op het gegeven dat er in het politiesysteem geen aangifte van 19 september 2003 is terug te vinden, ervan uit moet worden gegaan dat er op 19 september 2003 geen aangifte van verzoeker is opgenomen. De klacht mist derhalve feitelijke grondslag.

III. Ten aanzien van het te laat opnemen van een aangifte tegen een tweede verdachte

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er verder over dat pas op 24 februari 2004 door een politieambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland aangifte ten aanzien van de tweede verdachte is opgenomen.

2. Verzoeker bracht in dit verband naar voren dat hij vanaf het eerste moment dat hij aan het bureau kwam voor het doen van aangifte heeft aangegeven dat er sprake was van twee verdachten. Er werd echter ten aanzien van deze tweede verdachte geen actie ondernomen, omdat deze verdachte volgens politieambtenaar S. niet in de aangifte zou thuishoren, aldus verzoeker. Nadat de eerste verdachte was overleden sepondeerde de politie de zaak. Verzoeker nam vervolgens contact op met de politie om aan te geven dat er sprake was van nog een verdachte. Uiteindelijk vond er op 5 december 2003 een gesprek met een financieel deskundige plaats, die aangaf de zaak te begrijpen, aldus verzoeker. Op 19 december 2003 leverde verzoeker op verzoek van de politie een ordner met bewijsmateriaal in, waarna verzoeker vervolgens niets meer hoorde. Na herhaalde keren te hebben gebeld over de stand van zaken kon verzoeker uiteindelijk op 24 februari 2004 aangifte doen tegen de tweede verdachte.

3. Ter onderbouwing van zijn stelling dat hij na het sepotbericht ten aanzien van verdachte B. meerdere malen contact met de politie had opgenomen over de tweede verdachte, legde verzoeker een logboek over. Uit dit logboek blijkt dat verzoeker minimaal vijf keer met de politie heeft gebeld over de kwestie en één keer aan het bureau is geweest voor een gesprek met een financieel deskundige.

4. De korpsbeheerder verwees in zijn reactie naar de brief van inspecteur Ha. van 23 november 2006. Inspecteur Ha. schrijft hierin dat de eerste aangifte in het systeem dateert van 15 december 2003 en dat deze aangifte is opgenomen door politieambtenaar S. Vervolgens schrijft inspecteur Ha. dat er op 24 februari 2004 een nieuwe aangifte tegen de tweede verdachte werd opgenomen aangezien het dossier dat was aangemaakt op 15 december 2003 inclusief het op 19 december 2003 aangeleverde dossier zoek was geraakt.

5. Verzoeker liet desgevraagd telefonisch aan een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman weten dat hij nooit op 15 december 2003 aan het bureau was

geweest en dat er op die datum geen aangifte was opgenomen.

6. In een nadere reactie liet de korpsbeheerder weten dat politieambtenaar S. op 15 december 2003 geen definitieve aangifte opnam, maar dat zij slechts het aangifteformulier in het computersysteem heeft geopend en hierin enkele gegevens noteerde omdat zij eerst advies wilde inwinnen bij politieambtenaar G.

In reactie op de vraag van de Nationale ombudsman vanaf wanneer er door verzoeker was aangegeven dat er sprake was van een tweede verdachte antwoordde de korpsbeheerder dat in elk geval in het (niet definitieve) proces-verbaal van aangifte van 15 december 2003 melding wordt gemaakt van de betrokkenheid van de tweede verdachte V. Of verzoeker eerder aangaf dat er sprake was van een tweede verdachte kon de korpsbeheerder niet meer achterhalen.

7. In het door de politie overgelegde journaal dat is geopend op 3 september 2003 door politieambtenaar G. staat onder meer het volgende te lezen:

"15/12/2003 15:00 uur. Aangifte opgenomen. Aangifte kort gehouden en verwezen naar rapport van de aangever zelf, tevens een kopie van het dossier waar alle fraudehandelingen in staan. De aangifte is niet uitgedraaid. De aangifte is ook niet aan de aangever meegegeven. GA. heeft aangever te woord gestaan dat er geen aangifte komt. Dit is besproken met de Hoppers van D4, daar de hoofdverdachte in de zaak is overleden."

8. Politieambtenaar S. verklaarde tegenover een medewerkster van de Nationale ombudsman onder meer het volgende:

"Ik heb een aangifteformulier opgemaakt, maar niet helemaal volledig ingevuld omdat ik onvoldoende kennis van zaken had. Tijdens het opnemen van de aangifte ben ik ook een paar keer weggelopen om te overleggen. Ik heb met de parketsecretaris overlegd die bij ons op het bureau aanwezig was. Ik heb tegen de heer H. gezegd dat ik zijn zaak moest overleggen en dat de aangifte op een later tijdstip zou worden opgenomen en uitgewerkt. De heer H. vond dit goed, hij uitte hierover geen twijfels. Ik heb de zaak toen overgedragen aan mijn teamleider, de heer Z. Ook heb ik de ordner die de heer H. mij gaf overgedragen aan de heer Z. Ik weet niet meer of ik de heer H. in september 2003 of in december 2003 heb gesproken. (...) Ik denk dat toen ik de heer H. sprak er sprake was van twee verdachten waarvan er al een was overleden."

Beoordeling

9. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit vereiste brengt mee dat indien een burger aangeeft dat hij aangifte wil doen en de politie niet meteen in staat is de aangifte op te nemen, de politie zorg draagt dat de aangifte zo spoedig mogelijk wordt opgenomen.

10. Hoewel het niet exact meer is vast te stellen vanaf welk moment verzoeker heeft aangegeven dat er sprake was van een tweede verdachte, acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat dit in elk geval vanaf december 2003 moet zijn geweest. Verzoeker heeft in zijn logboek aangegeven dat hij in december 2003 een gesprek met een financieel deskundige heeft gehad en dat hij een ordner met bewijsmateriaal heeft ingeleverd. Politieambtenaar S. bevestigt dat zij een ordner van verzoeker in ontvangst heeft genomen en dat op het moment dat zij verzoeker sprak er al één verdachte was overleden. Ook uit de brief van inspecteur Ha. blijkt dat er op 19 december 2003 door verzoeker een ordner is ingeleverd, welke hoorde bij het dossier dat op 15 december 2003 was aangemaakt. Daar komt bij dat in het politiesysteem een niet volledig opgemaakt proces-verbaal van aangifte is getraceerd dat is opgemaakt op 15 december 2003. In dit proces-verbaal, opgemaakt door politieambtenaar S., wordt de naam van de tweede verdachte genoemd.

Het staat vast dat op 24 februari 2004 de aangifte tegen de tweede verdachte is opgenomen. Nu de Nationale ombudsman het aannemelijk acht dat verzoeker in elk geval vanaf begin december 2003 heeft aangegeven dat hij aangifte wilde doen tegen de tweede verdachte, is de Nationale ombudsman van oordeel dat tot het opnemen van de aangifte op 24 februari 2004 een onredelijke lange periode is verstreken. De Nationale ombudsman merkt hierbij op dat er geen omstandigheden bekend zijn geworden die deze periode van drie maanden rechtvaardigen. Integendeel, het feit dat er hier sprake was van een tweede verdachte in een zaak die al onder de aandacht van de politie was gebracht, zou juist met zich moeten brengen dat de politie in staat was om, gelet op de inhoudelijke kennis die al aanwezig was over de zaak, snel en efficiënt een aangifte op te nemen. De politie heeft dan ook gehandeld in strijd met het beginsel van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het niet reageren op de brief van 17 mei 2005

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat hij nog geen antwoord heeft gehad op zijn brief van 17 maart 2005 aan de Commissie voor de Politieklachten Amsterdam-Amstelland waarin hij vraagt of de politie aansprakelijk kan worden gesteld voor de door verzoeker geleden schade.

2. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten deze klacht gegrond te achten. De korpsbeheerder liet verzoeker bij brief van 20 oktober 2005 weten dat zijn brief zou worden overgedragen aan de politie. Om onbekende en niet meer te achterhalen redenen is dit niet gebeurd. De korpsbeheerder liet weten dit ten zeerste te betreuren. Inmiddels is de brief alsnog overgedragen aan de politie.

Beoordeling

3. Het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen houdt in dat bestuursorganen hun administratieve beheer en organisatorisch functioneren inrichten op een wijze die behoorlijke dienstverlening aan burgers verzekert. Dit brengt mee dat een bestuursorgaan een brief tot behandeling waarvan kennelijk een ander bestuursorgaan bevoegd is, zo mogelijk dient door te zenden naar dat orgaan.

4. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat nu de korpsbeheerder heeft verzuimd de brief van verzoeker door te sturen naar de politie, er in strijd is gehandeld met het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen. De klacht van verzoeker is dan ook gegrond.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Slotbeschouwing

Verzoeker probeerde namens zijn bedrijf aangifte te doen van fraude of verduistering of valsheid in geschrifte door twee medewerkers van zijn bedrijf. Met deze fraude was een bedrag van 86.000 euro gemoeid. Dit onderzoek van de Nationale ombudsman leert dat de politie met verzoekers actie om aangifte te doen allerm minst professioneel is omgegaan. Begin maart 2003 meldt verzoeker zich op het politiebureau, maar de betrokken agent vindt de klus te ingewikkeld. Daarop volgt uitstel op uitstel en het wordt steeds onduidelijker of er wel of geen aangifte is gedaan. Vanwege de vermeende complexiteit van de zaak - de betrokken agenten voelden zich niet deskundig genoeg - wordt ruggespraak met een financieel deskundige noodzakelijk geacht. Gevolg is dat er op een gegeven moment een halve aangifte is. Duidelijk is daarbij dat verzoeker met vele verschillende medewerkers van de politie te maken heeft en dat uiteindelijk niemand zich echt verantwoordelijk voelde voor het in goede banen leiden van zijn aangifte.

Nadat één van beide verdachten inmiddels overleden was, lukt het verzoeker om uiteindelijk een definitieve aangifte te doen tegen de overgebleven verdachte. Het is dan inmiddels wel 24 februari 2004, bijna een jaar later. Ondertussen is de ordner met relevante documenten, die verzoeker aan de politie had overhandigd, zoekgeraakt en is verzoeker vele malen niet teruggebeld naar aanleiding van telefoontjes van zijn kant. Ook een brief van verzoeker blijft onbeantwoord.

Tot een strafzaak komt het uiteindelijk niet omdat de ene verdachte overleden is en ten aanzien van de andere verdachte onvoldoende bewijs is vergaard.

Na de interne klachtbehandeling door de politie belandde de klacht van verzoeker uiteindelijk augustus 2006 bij de Nationale ombudsman. Vanwege het verstrijken van de tijd lukt het tijdens dit onderzoek niet om precies te achterhalen wat er wel en niet gebeurd is in deze zaak.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat in dit geval het korps Amsterdam-Amstelland ernstig tekort is geschoten in de basale politiezorg waarop een burger mag rekenen. Met dit rapport is dit tekort schieten vastgesteld. Het is de vraag of verzoeker daar voldoende aan heeft.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland te Amsterdam is

gegrond ten aanzien van:

- het weigeren van het opnemen van een aangifte, wegens schending van het vereiste van fair play;
- het te laat opnemen van een aangifte, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;
- het niet reageren op de brief van 17 maart 2005, wegens schending van het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen.

niet gegrond ten aanzien van:

- het niet volledig opnemen van de aangifte van 19 september 2003.

Onderzoek

Op 11 augustus 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van S. BV te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (de burgemeester van Amsterdam), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor het justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Amsterdam over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid

gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoeker deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van de korpsbeheerder gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzen.

Verder is namens de korpsbeheerder meegedeeld dat de betrokken politieambtenaar Z. is overleden.

De betrokken ambtenaren A. en S. gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

verzoekschrift met bijlagen van 11 augustus 2006;

standpunt van de korpsbeheerder van 12 december 2006;

mutaties uit dag- en nachtrapporten, processen-verbaal van aangiften, proces-verbaal van verhoor en proces-verbaal van relaas van 17 januari 2007;

reactie van verzoeker met bijlagen van 29 januari 2007;

reactie van de korpsbeheerder met bijlagen van 27 april 2007;

verklaring betrokken ambtenaar A. van 28 april 2007;

verklaring betrokken ambtenaar S. van 8 mei 2007;

verklaring betrokken ambtenaar Z. van 3 mei 2007;

reactie van verzoeker van 15 juni 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte te doen."

Artikel 163

"5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht."